

Gaza: De culminatie van een 125-jarige eliminatie-agenda

De genocide in Gaza begon niet op 7 oktober 2023, noch is het een reactie op een enkele gewelddaad. Het is de culminatie van **125 jaar van een politiek project dat is bedacht met een openlijk eliminatiedoel**: het land van Palestina in beslag nemen, de inheemse bevolking uitwissen en vervangen door een kolonistenpopulatie. In tegenstelling tot de "Reconquista"-retoriek die door racisten in Europa wordt gebruikt – die op zijn minst voorouderlijke banden claimen – is dit geen *her-verovering*. Het is een verovering door buitenstaanders, gebouwd op de ontkenning van het bestaan van het volk dat ze willen verdrijven.

Van het **Eerste Zionistische Congres in 1897** tot de uitspraken van Israëliische leiders door de generaties heen – Golda Meir die beweerde "Er bestaat geen Palestijns volk," Yosef Weitz die volhield "De enige oplossing is een Palestina zonder Arabieren," Raphael Eitan die Palestijnen "kakkerlakken in een fles" noemde – de ideologische kern is nooit veranderd. Het doel was altijd *Eretz Israel Hashlema*, het "Complete Land van Israël," van de rivier tot de zee, vrij van de inheemse bevolking.

Asymmetrie op het terrein: Een oorlog alleen in naam

Israël presenteert zijn acties in Gaza als "oorlog," maar dit is een verdraaiing. Oorlog, volgens internationaal recht, veronderstelt een conflict tussen twee relatief vergelijkbare strijdkrachten. Gaza heeft niets van dat alles. Wat zich ontvouwt is geen gevecht, maar een eenzijdige aanval door een van de meest geavanceerde legers ter wereld – gesteund door de VS, het VK en Duitsland – tegen een belegerde burgerbevolking.

Sinds 3 maart 2025 heeft Israël een **totale belegering** opgelegd aan Gaza: *geen voedsel, geen water, geen medicijnen, geen brandstof*. De Integrated Food Security Phase Classification (IPC) heeft een **fase 5 hongersnood** uitgeroepen – het meest catastrofale niveau – met dagelijks stervende kinderen van de honger. Ziekenhuizen liggen in puin, 90% van de huizen is vernietigd en meer dan **60.000 Palestijnen zijn gedood** sinds oktober 2023, de meesten vrouwen en kinderen.

Dit is geen proportionaliteit; het is **vernietiging** – een directe schending van de Geneefse Conventies die collectieve bestraffing, het aanvallen van burgers en het gebruik van honger als oorlogswapen verbieden.

Asymmetrie in het narratief: De controle over het verhaal

De moorden worden weerspiegeld door een oorlog tegen de waarheid. Israël's militaire inlichtingeneenheid 8200, westerse lobbygroepen zoals AIPAC, de ADL, AJC en UN Watch, en mediabewakers zoals de langdurige Midden-Oostenredacteuren van de BBC hebben decennia lang het narratief gevormd.

Journalisten in Gaza zijn niet slechts collaterale schade – ze worden **systematisch aangevallen**. Minstens 242 zijn gedood sinds oktober 2023, het hoogste sterftecijfer voor journalisten in de geregistreerde geschiedenis. Met buitenlandse pers grotendeels geweerd uit Gaza, controleert Israël de lens waardoor de buitenwereld de vernietiging ziet. Cijfers van Palestijnse bronnen worden afgedaan als “ Hamas-propaganda,” terwijl verklaringen van het Israëlische leger als feiten worden gerapporteerd, wat een valse balans creëert die de omvang en intentie van het bloedbad uitwist.

Het *Handala*-incident op 26 juli 2025 is emblematisch. Een humanitair hulpschip onder Noorse vlag, met artsen, parlementariërs, journalisten en babyvoeding voor uitgehongerde kinderen, werd gekaapt in **internationale wateren** door Israëlische strijdkrachten – een flagrante daad van staatspiraterij onder UNCLOS Artikel 101. De hulp werd in beslag genomen, de passagiers vastgehouden en de hongersnood ging door. Dit ging niet om veiligheid. Het ging om het zwijgen opleggen van getuigen en het waarborgen dat de belegering ononderbroken bleef.

Asymmetrie in instellingen: Het schild van straffeloosheid

Zelfs het internationale rechtssysteem – ontworpen om dergelijke wreedheden in te dammen – is ondermijnd. De **VS gebruiken hun vetorecht** in de VN-Veiligheidsraad om vrijwel elke resolutie die Israël veroordeelt te blokkeren, waardoor het orgaan wordt verlamd en Israël wordt beschermd tegen sancties of handhaving.

Deze institutionele bescherming wordt versterkt door **openlijke politieke overname**. Op 6 november 2024 pochte AIPAC op sociale media dat **190 van hun gesteunde kandidaten** hun Amerikaanse congresverkiezingen hadden gewonnen – zowel Democraten als Republikeinen – om “de bipartitische steun voor de VS-Israël relatie te versterken.” Dit is geen complottheorie; het is openbare registratie, gevierd door de lobby zelf. Het resultaat is een Congres dat routinematig miljarden aan militaire hulp goedkeurt, ICJ-uitspraken negeert en weigert zelfs de meest basale voorwaarden van internationaal recht aan Israël op te leggen.

Het Internationaal Strafhof (ICC) en het Internationaal Gerechtshof (ICJ) hebben voorlopige maatregelen uitgevaardigd die Israël opdragen humanitaire hulp toe te laten in Gaza. Israël heeft deze genegeerd zonder gevolgen. ICC-aanklager Karim Khan kreeg te maken met een lastercampagne en werd gedwongen verlof te nemen; zijn plaatsvervangers hebben geen arrestatiebevelen nagestreefd tegen Israëlische leiders achter de huidige belegering. Verschillende ICC-rechters en VN-functionarissen die kritisch zijn over Israël zijn gesanctioneerd door de VS. Dit is geen falen van het systeem – dit is het systeem, gebogen om één staat te beschermen tegen verantwoordelijkheid.

Van verbale ontkenning tot fysieke uitwissing

Al meer dan een eeuw hebben zionistische leiders **verbale ontkenning** van het bestaan van Palestijnen gepaard met **fysieke uitwissing** ter plekke. De slogans zijn misschien veranderd – van “een land zonder volk voor een volk zonder land” naar “Israël heeft het recht zich te verdedigen” – maar het doel is niet veranderd. Elke oorlog, elk bloedbad en elke ontheemding was een ander “stuk” land dat werd ingenomen, een nieuwe stap naar een Palestina zonder Palestijnen.

Van de **moord op Jacob Israël de Haan in 1924** vanwege zijn verzet tegen het zionisme, tot het **Deir Yassin-bloedbad van 1948**, het **Sabra en Shatila-bloedbad van 1982**, de vernietiging van de luchthaven van Gaza in 2001, en de herhaalde grootschalige aanvallen op Gaza in de 21e eeuw, heeft Israël laten zien dat het **alle mogelijke middelen** zal gebruiken – terrorisme, etnische zuivering, belegeringsoorlog – om zijn territoriale ambities te verwezenlijken.

Conclusie: Het eindspel in Gaza

Wat er vandaag in Gaza gebeurt, is geen afwijking van Israëls geschiedenis – het is de logische conclusie ervan. De **eliminatie-agenda** die in 1897 in Bazel werd bedacht, in stand gehouden door decennia van dehumaniserende retoriek en systemisch geweld, heeft zijn meest schaamteloze fase bereikt.

Gaza is geen slagveld. Het is de testcase om te bepalen of een staat genocide kan plegen in het volle zicht van de wereld en geen echte gevolgen ondervindt – niet omdat het bewijs ontbreekt, maar omdat het de narratieven heeft gekaapt, de instellingen heeft verlamd en de loyaliteit van de machtigste wetgevende macht ter wereld heeft veiliggesteld.

Als de wereld dit toelaat, is de boodschap duidelijk: **internationaal recht is optioneel, mensenrechten zijn onderhandelbaar en genocide kan worden omgedoopt tot zelf-verdediging** – mits je de juiste vrienden op de juiste plaatsen hebt.